

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **M.F.**, nar.x, státní příslušník Ukrajiny, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Lubenec, Podbořany, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-126/LE-BE02-P15-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 26. 9. 2015 (doručenou Krajskému soudu v Praze dne 12. 10. 2015) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se jmenovanému mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobce v žalobě namítl, že dle jeho názoru žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanoveními § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, když podle žalobce řádně nezjistil skutkový stav a nepřišel ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, které vzešly v řízení najevo, v důsledku toho pak nesprávně aplikoval ustanovení

zákona o azylu. Podle názoru žalobce měl žalovaný ve smyslu čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 v případě důkazní nouze ve prospěch žalobce zohlednit postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům a chování. Žalobce namítl, že žalovaný ke konzistentně uváděným skutečnostem neprovedl žádné dokazování.

Žalobce v této souvislosti dodal, že opustil svou vlast z důvodu vedení války na Ukrajině a z obavy z jeho povolání do armády. Byť toto své tvrzení nemohl blíže doložit, představovalo právě toto tvrzení pro žalovaného dostatečný podklad pro to, aby prověřil jeho pravdivost a zahrnul jej do svých úvah.

Argument žalobce o hrozícím odvodu do armády je podle názoru jmenovaného o to naléhavější, že je již pokročilého věku, bojové operace nejsou vedeny profesionálně a branci nejsou adekvátně vybaveni a vycvičeni. V důsledku by tak mohlo být porušeno právo žalobce na život resp. na rodinný život.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě uvedl, že podle jeho názoru byla žaloba podána opožděně, když napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 9. 2015 a žaloba byla podána u krajského soudu až dne 12. 10. 2015, a proto patnáctidenní lhůta k podání žaloby marně uplynula dne 8. 10. 2015.

Žalovaný dále popřel oprávněnost žaloby s tím, že sestává pouze z obecně formulovaných žalobních námitek, které neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dodal, že vycházel z informací shromážděných v průběhu řízení, a zejména z údajů uvedených žalobcem při osobním pohovoru, kdy bylo žalobci umožněno sdělit vše, co považoval za podstatné, navíc žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalovaný tak dle svého názoru zjistil skutečný stav věci a opatřil si podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci, které následně velmi podrobně, jasně a srozumitelně odůvodnil.

K žalobcem opakovaně uvedeným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se s těmito důvody vypořádal.

Jelikož dle názoru žalovaného žaloba není způsobilá zpochybnit napadené rozhodnutí, žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, resp. odmítl, pokud soud shledá, že byla podána opožděně.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).

Předně krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána včas, a to poslední den patnáctidenní lhůty (dne 8. 10. 2015) na podací poště v Bratislavě. Podle § 40 odst. 4. s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Námítku žalobce, že jeho byť blíže nedoložené tvrzení, že opustil svou vlast z důvodu vedení války na Ukrajině a jeho povolání do armády, bylo pro žalovaného dostatečným

podkladem pro to, aby prověřil jeho pravdivost a zahrnul jej do svých úvah, neshledal soud důvodnou.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný tento argument žalobce v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal a uzavřel, že hrozba povolání do armády není bez dalšího způsobilým důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/1997, podle něhož „*povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava..., že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán*“. Žalovaný rovněž dodal, že povinnost účastnit se základní vojenské služby či dalšího výcviku a bojových operací v rámci mobilizace je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže, a již proto nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských úřadů. Obavy žalobce proto neshledal relevantními z hlediska mezinárodní ochrany. Žalovaný postupoval v souladu s ustanoveními § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, když při hodnocení plnění kritérií daných zákonem o azylu vycházel ze skutečností uvedených žalobcem při osobním pohovoru dne 25. 8. 2015, kde žalobce jako důvod své žádosti hrozbu povolání do armády uvedl. Uvedené skutečnosti žalovaný pečlivě a kriticky posoudil a svá zjištění konfrontoval s ustanoveními zákona o azylu. V rámci pohovoru s žalobcem ani dále v řízení, jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobce nenavrhł žádné důkazy ke svému tvrzení o hrozbě povolání do armády ani k jiné skutečnosti a žalovaný při posuzování žádosti žalobce vycházel z ustanovení § 52 správního řádu pouze ze skutečností, které považoval za potřebné ke zjištění stavu věci. Soud na základě výše uvedeného konstatuje, že argument žalobce byl zahrnut do úvah žalovaného, a proto námitce žalobce nepřisvědčil.

K argumentu žalobce týkajícího se rozporu postupu žalovaného s požadavky čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, soud uvádí, že v případě žalobce nebyl dán žádný důvod k postupu podle čl. 4 odst. 5 této směrnice, neboť jak žalovaný správně konstatoval, žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána zcela účelově v okamžiku jeho zadržení Policií ČR při nelegálním pobytu na území České republiky, a proto nebyly splněny podmínky stanovené v čl. 4 odst. 5 písm. d) a e) této směrnice. Nadto soud ze správního spisu zjistil, že obdobně žalobce postupoval již v roce 2001, kdy rovněž v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany v okamžiku, kdy byl zadržen Policií ČR po téměř rok trvajícím nelegálním pobytu zde.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová